

כַּחוֹמַת שֶׁל יָמֵי סְפִירַת עֹלָם הַצֹּמֵר
מִלֶּקֶד: בְּיָמֵי יַעֲקֹב עֲלֵינוּ

① כֵּן יִשָּׁר

גִּבּוֹר לֹא יִשָּׁר ①

(ג) ששת ימים. מה ענין שנה אצל מועדות ללמדך שכל המחלל את המועדות מעליו עליו כאלו חלל את השבתות וכל המקיים את המועדות מעליו עליו כאלו מקיים את השבתות:

א נדהנים בכל המקומות שלא לישא אשה בין פסח לעצרת והטעם שלא להרבות בשמחה שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא (עי' יבמות כב:). וכתב הר"ץ גיאת (ח"ב ע"י קט) דוקא נישואין שהוא עיקר שמחה אבל לארס ולקדש שפיר דמי. ונישואין גמי מי שקפץ וכנס אין עונשין אותו אבל אם בא לעשותו בתחלה אין מורין לו לעשות כך וכזה הורו הגאונים: ב ויש מקומות שנהגו שלא להסתפר. (ב) (א) ויש מסתפרים מלי"ג בעומר ואילך שאומרים שאז פסקו מלמות:

② חֲבֻצַת הַקֹּרֶבֶת - חֲבֻצַת

הַגֵּה הַקֶּשֶׁא יְדוּעָה מֵה עֲנֵן שֶׁבֶת אֶצֶל מוֹעֲדוֹת. וְיֵשׁ לְפָרֵשׁ עַל דְּרָךְ רָמֵן דְּהֵגָה הַמְּסַפֵּר שֶׁל הַיָּמִים טוֹבִים הֵם שִׁשָּׁה יָמִים, שְׁנַיִם שָׁל פֶּסַח, וְאַחַד שֶׁל שְׁבֻעוֹת, וְאַחַד שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְשְׁנַיִם שֶׁל סְכוּת. וְהֵגָה בְּכָל יוֹם טוֹב מִתֵּר לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה שֶׁל צֶרֶךְ אֶכָּל נֶפֶשׁ. וְזֹאת הִיא הַכְּוִנָּה דְקָאֵי הַכֹּל עַל מוֹעֲדוֹת רַק שִׁשַּׁת יָמִים דְּהֵינּוּ כָּל הַמוֹעֲדוֹת תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה לְצֶרֶךְ אֶכָּל נֶפֶשׁ אֶכָּל וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי דְּהֵינּוּ יוֹם כְּפוּר שֶׁבֶת שְׁבִתוֹן הוּא כָּל מְלָאכָה לֹא תַעֲשֶׂה אֶפְלוּ צֶרֶךְ אֶכָּל נֶפֶשׁ אֶסוּר: (שְׁמַעְתָּ)

כִּי כִּי כִּי ②

ומי"ב י"ג לדרקן כמסע וז' למס ולי' מתי"ס שפסקו מלמות מה נכר הרי לל מסר לל מסר וסלס מלו ומה סיכס של שמשס וז

③ אֶלֶּיךָ פִּנְיָנוּ - סִבְכָה וְאַחֲזִיק אֶת צֶרֶךְ

והנה יש להתבונן בטעם מנהג ישראל לנהוג בו קצת יום טוב, אשר אף שפסקו מלמות ואין צריך לנהוג בו דיני אבילות, אך מיי"מ אין זה סיבה להתנהג בו צד יו"ט.

④ בְּיָמֵי אֶחָד מֵהַיָּמִים

י"ח ששמעתי בשם רבנו הקדוש הגאון רבנו אליהו מוילנא נ"ע, קשה, התחיל לומר "אלה מועדי ה'", שההוראה כי רצונו לכתוב המועדות, ומה זה שכתב פה "ששת ימים תעשה מלאכה", מה ענין שבת לפה.

④ אֶלֶּיךָ פִּנְיָנוּ - סִבְכָה וְאַחֲזִיק אֶת צֶרֶךְ

תקד כתב מה שלא נהגו לבדך שהחיינו לבי שוק ספירה תלוי בקביעת פסח כשה התיכר וספרתם לכם כספירה השבת לכן נראה שאין מברכין עליו זמן הרי לו בברכת זמן של יום טוב עצמו. ואינו דוחה למכה ולולב ששענן זמן ואין נפטרין בזמן של יום טוב עצמו דהתם איתחייב בזמן כשענה עטייה ואם לא בידך כשענה עטייה מברך בשעת קיום הצצה וסגור נבי ששען זמן שהרי יש בו מעשה של תקיעת זמן ובכל הרי סכה ולולב וסופר איה ביה כעשה מה שאין כן כספירת הזמיר:

⑤ יָמֵי אֶחָד מֵהַיָּמִים

ודבריו צריכים תלמוד, דאטו משום שזמן מצות ספיה"ע תלוי בחג הפסח כדכתיב "כספירת השבת", היא נפטרת בברכת שהחיינו של חג הפסח, הלוא מצוה כפניה היא ואינה שייכת לחג הפסח, כי הלוא היא נמשכת עד סוף כ"ט יום לאחר חג הפסח, וכי משום שזמן התחלתה הוא ביום ט"ז ניסן היא שייכת לחג הפסח, עד שברכת הזמן של חג הפסח תפסור חובת ברכת הזמן של מצות ספיה"ע, וצ"ע.

⑥ חֲבֻצַת הַקֹּרֶבֶת - חֲבֻצַת

כַּג א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדֵי: ג שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבֶת שְׁבִתוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ שֶׁבֶת הוּא לִיהוָה בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: ד אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם:

וביאר, כי גם מאמר "ששת ימים תעשה מלאכה" מדבר רק מן המועדות, כי המועדים בכלל המה ששה ימים. והם, שני ימים כחג הפסח, "ביום הראשון מקרא קדש וגו' ביום השביעי מקרא קודש", יום אחד שבועות, שני ימים בסוכות, "ביום הראשון מקרא קודש וגו', ביום השמיני מקרא קודש", וראש השנה יום אחד, "בחודש השביעי באחד לחודש", אס"כ המה ששה ימים. ויש עוד יום אחד יום הכפורים, אבל אין דינו כאלו ששת הימים, כי בכל אלה מותר לעשות מלאכת אוכל נפש, לבשל ולאפות, ויום הכיפורים דינו כשבת שגם זה אסור.

וזו שנאמר "ששת ימים", מתוך המועדים הנ"ל, "תעשה מלאכה", היינו מלאכת אוכל נפש, [אשר לכן לא אמר "תעשה כל מלאכה"]. "וביום השביעי", כלומר מאלו הימים טובים, הוא יום הכיפורים, "שבת שבתון מקרא קדש כל מלאכה לא תעשו", היינו אפילו מלאכת אוכל נפש.

מכאן ואילך התחיל לפרטם אחד לאחד, ואמר "אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו במועדים", כל אחד בעתו ובזמנו. וזהו שנאמר בסוף שורת החגים "אלה מועדי ה' וכו' מלבד שבתות ה'", שהרי הפסוק ד"ששת ימים תעשה מלאכה וגו'" אינו מדבר משבת כלל רק מהמועדות. (אהל יעקב להמגיד מובנא, בחערות "שפת היריעה" מרבי אברהם בערוש פלאהם)

⑦ חֲבֻצַת הַקֹּרֶבֶת - חֲבֻצַת

אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהַקְרִיב אֹשֶׁה לַיהוָה עֹלָה וּמִנְחָה זֶבַח וְנִסְכִּים דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ: ב מִלֶּבֶד שְׁבִתוֹת יְהוָה וּמִלֶּבֶד מִתְּנוּתֵיכֶם וּמִלֶּבֶד כָּל־נִדְרֵיכֶם וּמִלֶּבֶד כָּל־נִדְבָתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַיהוָה:

בזמנו שמיני פלוגה רחג) סלול סמח הקנ"ה סלול
לסלול מלככת הלכסס בימים ההס' דומן חריטה
וקלסס סיס' מ"מחזוכמחש'לדנר' לסלול
מלככת בליכה' וסל נסס

למור כ"ג

= וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-בני ישראל ואמרת
אלהם כיתבאו אליהארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם
אתיקצירה והבאתם את-עמר ראשית קצירכם אליהכהן:

למור כ"ג

ימי הספירה נזכרים תוך המועדות שהמה
ימים טובים כמו חול המועד שיש
קדושה לפניהם ולאחריהם מיציאת מצרים
עד קבלת התורה. וכתיב (ויקרא כג. טו)
תמימות תהינה ובמדרש' אימתי הן
תמימות כשעושין רצונו של מקום.
כדאיתא² על פסוק (תהלים לו. יח) יודע ה' ימי
תמימים כשם שהם תמימים כך שנותיהם
תמימים. כמו כן קאי על ימים אלו דכתיב
תמימות תהינה ונקראים ימי תמימים.
ונזכרים למעלה כמו שכתוב יודע ה'. לכן
הם בכלל מועדי ה' והרי נקראו בפסוק (ויקרא
כג. טו) שבע שבתות. מכלל שכל הימים אלו
יש להם בחינת שבתות בצד מה.

למור כ"ג

(ח) והקרבתם אשה לה' שבעת
ימים. להודיע שאין חל
המועד חל לגמרי, כי בהיות קהם קרפן
צבור נוסף על התמיד, כמו ביום "מקרא
קדש"³⁹, הוא מכלל החג בלי ספק⁴⁰,
ולא באר ענין המוספין בזה, שאין זאת
הכונה עתה, כמו שלא באר ענינם גם
בשאר המועדים⁴¹. וכנה האפן כתב בחג
הסכות⁴², להורות על קדשת חל
המועד⁴³.

למור כ"ג

למור כ"ג

(לו) עצרת היא עצרת אחת לפני כשר שזימן את בניו לסעודה לכך וכך ימים. כיון
שהגיע זמנו ליספור, אמר בבקשה⁴⁴ מכם שכבי עמי עוד יום אחד שקשה⁴⁵ עלי פרידתכם.
לשון רש"י. דברי אגדה הם בויקרא רבה⁴⁶. ועל דרך האמת⁴⁷ כי שבת ימים עשה ה' את
השמים ואת הארץ⁴⁸, ויום השביעי הוא שבת ואין לו זוג. וכנסת ישראל היא בת זוגו⁴⁹,
שנאמר ואת הארץ והנה היא שמיני⁵⁰ עצרת היא. כי שם נצטר הכל⁵¹. וצוה בחג המצות
שבעה ימים בקדושה לפנייהם ולאחריהם כי כולם קדושים⁵² ובתוכם ה'. ומנה ממנו תשעה
וארבעים יום שבעה שבועות⁵³ כימי עולם⁵⁴. וקדש יום שמיני כשמיני של חג. והימים
הספורים בינתיים בחולו⁵⁵ של מועד בין הראשון והשמיני בחג. והוא יום מתן תורה שהראם
בו את אשו הגדולה דבריו שמעו מתוך האש⁵⁶. ולכן יקראו רז"ל⁵⁷ בכל מקום חג השבועות
עצרת. כי הוא ביום⁵⁸ שמיני של חג שקראו הכתוב כן⁵⁹.

למור כ"ג

למור כ"ג

(סז) עד ממחרת השבת השביעית תספרו כבר ידעת שאין הספירה אלא ב"ס. ועל כן
תספא טעם⁶⁰ במלת. תספרר ואינה דבקה למלת. חמשים. אבל חמשים דבק ליהקרבתי⁶¹.
כי הספירה ב"ס והקרוב ביום חמשים. שלא הזכירה תורה חג שבועות ביהוד כשאר החגים
ושיאמר כן: בחדש השלישי בשש בו חג השבועות. כמי שאמר בספס: בחמשה עשר יום
לחדש הזה חג המצות⁶², בא ללמד כי הוא חג נגדר אחר מצות העומר. ומ"ס יום הספורים
בין ראשון של פסח עד השבועות. ונהגהם כחול המועד⁶³. בין ראשון של סוכות יסמיני עצרת.

למור כ"ג

למור כ"ג

והנה ד' ימי הסכות, שמיני של חג אחריהם הרי הוא כו' ימי הפסח שממנו אנו מונין
שבעה שבועות ויום חמשים של מתן תורה אחריהם, והימים הספורים באמצע הם
בחולו של מועד⁶⁴ בין הראשון והשמיני, ועל כן קורין⁶⁵ רז"ל לחג שבועות, עצרת⁶⁶
כשמיני של חג שקראו הכתוב כן⁶⁷.

ד מצאתי כתוב
מנהג שלא לעשות מלאכה מפסח ועד עצרת
משקיעת החמה עד שחרית משום תלמידי רבי
עקיבא שמתו (ו) סמוך לשקיעת החמה ונקברו
אחר שקיעת החמה והיו העם בטלין ממלאכה
על כן גזרו שלא לעשות שמחה בנתיים. ונהגו
הנשים שלא לעשות מלאכה משתשקע החמה.
ועוד שאנו סופרים העומר אחר שקיעת החמה
(ז) וכתיב (ויקרא כג טו) שבע שבתות תמימות
תהיינה מלשון שבות (ג) ולשון שמיטה שבע
שבתות (ג) וכתיב (שם כה ה) וספרת לך שבע
שבתות שנים וכתיב (דברים טו ט) שבעה שבועות
תספר לך (ח) מכאן שהספירה בבית דין (ע"י מנתח
סה:) מה שנת השמיטה אסור במלאכה אף זמן
ספירת העומר דהיינו לאחר שקיעת החמה אסור
במלאכה:

למור כ"ג

ועין בלחורונים שהנילו תסס ס'
חניא שהאסור תניילנשס' וכחצ נכ'ג סדנר נהווס
שנסיס דרבן למשוח מלככת החפירה' וס'ה ללנשסי'
רבך כ'לעיקר' שהעסס הוא כדילכסיה. היכר שלל
לסכות מלכות הספירה שהיא בליכה' ומחוק שססורין
במלאכה' וזכריס ומחניס ללנ לחיים המלוח'
לע"י דווקא בלנשסיס שייך הליכס' שר ג'ל
משום שמיס הללו הסדונמח ח"ס (כי חג השבועות

למור כ"ג

חג העומר 24 חג העומר 24 חג העומר 24

חג העומר

מדרש תדשא פ"ו: ז' מועדות הן סבת חג המצות
חג העומר חג השבועות חג הסוכות
חג יוה"כ וחג הסוכות.

הא דחשיב חג המצות וחג העומר בשנים, נראה
הטעם, מיסוד דבאותו יום היו מקריבין קרבן גוסף
על כוספי החג, והיינו כבש העולה הבא בגלל הקרבת
העומר, וכיון שיום זה של הקרבת העומר הוא חלוק
בקרבות משאר ימי החג, מפני זה נחשב להג בפ"ע,
וכדאיחא כעין זה בערכין ד' י: מאי שנא בהג
דאמרינן כל יומא הלל ומ"ס בפסח דלא אמרינן כל
יומא, ומשני: דחג חלוקין בקרבנותיהן דפסח אין
חלוקין בקרבנותיהן, הרי דחלוק קרבנות מסויא לי
לחג בפ"ע לומר עליו הלל בפ"ע, וכמו"כ לענין יום
הקרבת העומר דנחשב מה"ט לחג בפ"ע.
אך לפ"ו, העיר לי חכם א', יקשה, למה לא נימא הלל
ביום שני של פסח, מיסוד חג העומר, דהוי
חג בפ"ע.

יבם חג העומר 25 יבם חג העומר 25 יבם חג העומר 25

ולפי דברים אלו מוכן שפיר מה שכתב השבלי הלקט שמצות ספיה"ע שייכת לחג
הפסח, כי אע"פ שהיא נמשכת גם לאחר הפסח עד לחג השבועות, מ"ס כל
אותם הימים שייכים עדיין לחג הפסח כי הם כבחינת 'חול המועד פסח' המסך
ממנו, ולכן מוכן שפיר איך מצוה זו נפטרת בכרבת שהחיינו של חג הפסח.

באור חג העומר 26 באור חג העומר 26 באור חג העומר 26

[8] ובלע"ז, יראה ויחשב כס' יקח חשב בין ימינו וכן מ"ס פסח ד' ויחשב (ל"ל) ויחשב חג:

אמרי חג העומר 27 אמרי חג העומר 27 אמרי חג העומר 27

אכן נראה בדרך פשוט ששורש הענין מרומז בתורה. דהנה כתב הרמב"ן (ויקרא כ"ג,
ט"ז) וז"ל, ומי"ט ימים הספורים בין ראשון של פסח עד השבועות הנה הם כחולו
של מועד בין ראשון של סוכות לשמיני עצרת, ע"כ"ל. הרי מבואר בדבריו ככל מה
שנתבאר בכמה אנפי שעצרת היא הגמר של יצי"מ, וספירת ז' שבועות הם ימי הכנה
לתורה כעין שבעת ימי סוכות שמובילים עד שמיני עצרת (ויום החמישים הוא בחינת
"שמיני" כמשנ"ת שם).

ואמנם מה נמתקו הדברים על פי מה שישד הגר"א בביאורו על הלכות אבילות (יורה
דעה ס"י שצ"ד אות ט"ז) בדין מה שאין האבל נוהג הלכות אבילות בערב פסח,
וז"ל, נראה דחשיב כמו מועד דקרא חשבו בתוך המועדים, וכן מדמי בגמ' פ"ד
דפסחים נ"ה, ב', ובפ"ב דמ"ק, עכ"ל. הרי מפורש, שכל מה שכתוב בפרשת המועדים
חשיב מועד, וכיון דכתיב (ויקרא כ"ג, ה') אלה מועדי ה' וגו' בחדש הראשון בארבעה
עשר לחדש בין הערבים פסח לה' וגו', מפורש ש"ד ניסן הוא בכלל המועדים.

ומעתה לפי דבריו נראה פשוט שגם ימי הספירה חשיבי כמועד, שהרי בהמשך
הפרשה כתוב מפורש "וספרתם לכם ממחרת השבת" וגו' ועל כרחינו שכל
ימי הספירה נכללים ב"מועדי ה'". ואתיא היטב לפי דברי הרמב"ן שהם כחולו של
מועד בין פסח לעצרת, כי אליבא דאמת מועד גמור הוא.

ארזי עון, ויש אומרים אראלים וחשמלים, זולת אין כמך,
גאולה שבייה ענייה. וכן בכל השכתות שבין פסח לעצרת
אומרים יצרות המדברים מענין הגאולה, ומתאינים בוטן הזה
אחר זכרון גאולת מצרים על הגלות ועל הצרות שיש לנו
עכשיו בין הגוים שיגאלנו מהרה, ומזכירין כל הגזירות שהיו
באלו המדינות ובמדינות אשכנ"ז, מפני שבעונותינו כולם או
רובם היו בזמן הזה, לכך מתפללין אנו להשי" שזכיר זכותם
וכימי מצרים יראנו נפלאות.

יחוק חג העומר 21 יחוק חג העומר 21 יחוק חג העומר 21

וזפרט צימים האלו
קודם שזעופ המצואר צחיקוני זוהר הקדוש
תיקון כ"א (ג"ה ב), עיין שם צנאר לחי ראי,
(וצוהר הקדוש צרעיא מהימנא פרשת פנחס
(י"ג, ב)) דצמג שזעופת יפקון מן גלותא. וזהו
טעם אצותינו ורבותינו הלדיקים ז"ל שנגנו אלו
הפיוטים (איומתי, ועוד) נסעודת להרים
בשנת קודש בין פסח לעצרת צקול צכי וניגונים
המעוררים מאוד את הנפש להתרפקות קירוב
הגאולה, ואשר שנת קודש הוא זמן קיבול
תפלות, (כמו שאמרתי כבר במקום אחר (מאמר
חורם שנת, פרשם נמדנר. פרשם מולדום, אות ד. ועוד) צרמז
שז"ת, ראשי חיות ת'פלתי ש'גורה צ'פי,
וכדאמרינן צמתנימין דצרכות (ג', ג) צרצי חנינא
בן דוסא שאז יודע אני שהוא מקובל), וזפרט
על יום שכולו שנת ומנוחה צמהרה צימינו.

צרכי חג העומר 22 צרכי חג העומר 22 צרכי חג העומר 22

תרכבו. ספסח עד שבועות ככל ש"ק שחרית בסעודת עתיקא קדישא ה"י
סגנן בפיוט לשבתים הללו בין פסח לשבועות*) - אחבה. וגאולה.
כמנהג זקינו הגה"ק בעל זרע קודש מראפשיין ז"ע (עיין בספרו נמוסי
או"ח ס' ס"ה) ומאוד חמו מעיו שפך כמים לבו ונמשו בנחלי דמעות וכל
השומע נתעורר ונתרגש בשעת זמירות פיוטים הללו ורגיל ה"י לומר כי
הפיוטן מדבר קצת מעל לבו ומצייר צרות ישראל ממש כמו הדור חזת
ימי חבלי משיח הנוראים ובהתעוררת רחמים על גאולתן וישועתן. והימים
שבין פסח לשבועות בפרט בשבתות ההם ה"י אצלו תמיד ביותר ימי
התאמצות ותקוה לראש שמתח עולם צפה לישועת וגאולה קרובה. ועוד
יצאלו באוננו מדברותיו ובכיותיו בימים חללו בשם תתיוות"ק כי בחג
שבועות יתפרקון מן גלותא (עיין בשער יאמר עומר התנומה ובסאמר
חג הכוכבים ס"ש בזה הריבה) וע"כ ימי הספירה הם הכנה דרובה להגאולה
שלימה בביאת בן דוד שנוכה לקיים בפועל ממש והקרבתם מנחת חדשה
לה' בביהמ"ק ב"ב. כדברים האלה התמלמו מפיו בתשוקה נמרצה כדי שנה
בשנה בתוחלת כמושכת עד אשר תוך ימי תקוה חללו היתת תום גאולתו
כי שבת נמשו מהורה לאכיו שבשמים. לאור באור החיים.

אור חג העומר 23 אור חג העומר 23 אור חג העומר 23

על פי דברי הראשונים הג"ל, שימי הספירה הם כמו חולו של מועד, אפשר להבין
מה שמצינו במחזורים העתיקים שכנוסח אשכנז, שהיה מנהג קדום בארצות
אשכנז ופולין לומר יצרות ופיוטים בשבתות של ימי הספירה וי"ט, דמיון מנהגנו
לומר יצרות ופיוטים בתפילות של שלש רגלים.

ונמצינו למדים לפי"ז שמה שתלמידי רע"ק לא נהגו כבוד זבי"ז ונסתלקו כולם בפרק זה, לא דמיא כלל להסתלקותם של שאר תלמידי חכמים, אלא שענינה הוא שנהפך מיום טוב לאבל, שהרי השם יו"ט דשייך בו הוא מכח שמתעלים המי"ט ימים זה אחר זה ומצטרפים כולם לתורה. והרי נתבאר שאחרי החורבן, בית מדרשו של רע"ק היתה צריכה לגלות כבודה של תורה בבחינת תורה שבעל פה ולהפקיע את העולם מה"תוהו". ואילולי שקלקלו דרכם היה שפיר מתקיים בימים אלו שם ותורת יום טוב, אלא דכיון שלא נהגו כבוד זבי"ז ולא נתגלה כבודה של תורה תוך בחינת הטבע [כמשניית בסוף ענין י"א ובכ"מ] נחרבה על ידם השם יום טוב.

ולפי זה מתבאר בפשיטות ענין השם מועד של ל"ג בעומר, שאין פירושה דכיון שפסקו מלמות חלה עליה תורת יו"ט, אלא להיפך, דכיון שפסקו מלמות חזרה וניעור עיקר השם יו"ט שביסודה, דהנה מה שפסקו מלמות אינו משום שכבר נסתלקו כולם ושוב לא נשארו עוד, אלא ענינה הוא שעצם הפגם שלא נהגו כבוד זבי"ז נתקנה בבחינה מסויימת, [וענין זה יתבאר באורך בהמשך הדברים בכמה אנפי]. וממילא עד כמה דלא נהפך לאבל, כן במדה זו נשאר השם מועד. ולפי"ז מעלת ל"ג בעומר איננה ענין נוסף שחלה בו, אלא שהוא היום היחידי של ימי הספירה שלא אבדה מעלתה השרשית.